

Výsluňský

plátek

PROSINEC

Připravily: Anička, Jarka a Katka

Z obsahu:

Madagaskar aneb Jak jsme spali v brandýském kině

Zaměřeno do: VIII.B - rozhovor s Julkou Lustigovou

I učitelé jsou jen lidé - rozhovor s panem zástupcem Janem Příbylem

Co se mi fakt líbí, co se mi fakt nelíbí - dnes: Školní uniformy

Lámání jazyka - dnes: Sny, jak mohou pokračovat sny

MADAGASKAR - aneb Jak jsme spali v brandýském kině

V pondělí 11. listopadu žáci druhého stupně zavítali do brandýského kina na dokumentární pořad Planeta Země, tentokrát o Madagaskaru. Myslím, že se všichni těšili, avšak ne z důvodu poznání či výuky, nýbrž z důvodu hodin strávených mimo školu. Osobně můžu říct, že to byl i můj případ.

Film trval zhruba 90 minut. Byly tam pasáže velmi zajímavé, ale i naopak. Někteří žáci pojali návštěvu kina jako možnost prodloužení ranního spánku.

Ačkoliv jsme se všichni těšili pouze na ulití ze školy, musím podotknout, že film pro mne byl nudný pouze z takových padesáti procent. Já osobně jsem si z filmu vzala to, že jsem ráda, že žiji v Evropě, neříkám, že jsem nadšená, že zrovna v ČR, ale lepší než chudáci v Madagaskaru, možná tam mají krásnou přírodu a jedinečná zvířata, ale žijí v bídě, a to jim nezávidím.

Text: Anička

Ilustrace: Katka

Zaměřeno do: VIII.B

Julka

Lustigová

*Julko, od kolika let se věnuješ tanci?
Od čtyř, od pěti let.*

Ja

*Kde a jak často
tancuješ?*

V Praze na Můstku
a tancuju třikrát
týdně.

Jaký styl tancuješ?
Street dance.

*A jaké styly máš
nejraději?*

Hip hop, ragga
nebo poppin.

*Tancuješ sama,
nebo ve skupině?*

Ve skupině.
Jmenuje se
Dance station
elements.

*Na jakou písničku
nejradši tancuješ?*

Na hiphopové
písničky
nebo na ragga
(Aidonia –
The only one, E-40
function).

*Proč ses rozhodla
k účasti na castingu
Česko Slovensko
hledá talent?*

*Co to všechno
obnášelo?*

Na zkoušku. A
museli jsme něco
nacvičit a předvést
a taky strávit celý
den v hotelu.

*Kde se casting
konal?*

V hotelu Corinthia
v Praze.

Díky za rozhovor!
Katka

I učitelé jsou jen lidé

-

dnes s Janem Příbylem

Jaké jste měl známky na základní škole?

Docela dobré, většinou vyznamenání.

Vzpomenete si na nějaké průšvihy ve škole?

Ano, 3x třídní důtka, zlobivé dítě. (smích)

Proč jste se rozhodl stát učitelem, kdy to bylo?

Už na škole mě bavil zeměpis a dějepis. Rozhodl jsem se, zhruba když jsem končil gympl a měl jsem si vybrat vysokou školu.

Proč jste se rozhodl přejít zrovna na naši školu?

Jednak měl jsem dobré reference a taky bydlím blízko.

Chtěl byste být v budoucnu ředitelem?

Zatím jsem o tom moc nepřemýšlel.

Co byste si přál dělat jinak do budoucna?

Chtěl bych být pořád tady na škole, pokud to půjde.

Běháte někdy ve volném čase?

Ano, 4x týdně, 130 km za měsíc.

Jaké máte rád jídlo, popř. kuchyni?

Kuře s nádivkou, a kuchyni českou, samozřejmě.

Jaké jsou vaše vánoční tradice, jak trávíte Vánoce?

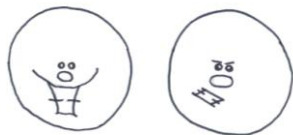
Normálně, s rodinou, nikde na Kanárských ostrovech nebo tak.

Díky za rozhovor! *Jarka, Katka, Anička*

Co se mi fakt líbí, co se mi fakt nelíbí

-

dnes: ŠKOLNÍ UNIFORMY

Byla bych ráda, kdyby se školní uniformy vyskytovaly u nás na škole, protože by mi připomínaly moje milované UK. Ale pojd'me si probrat všechna pro a proti.

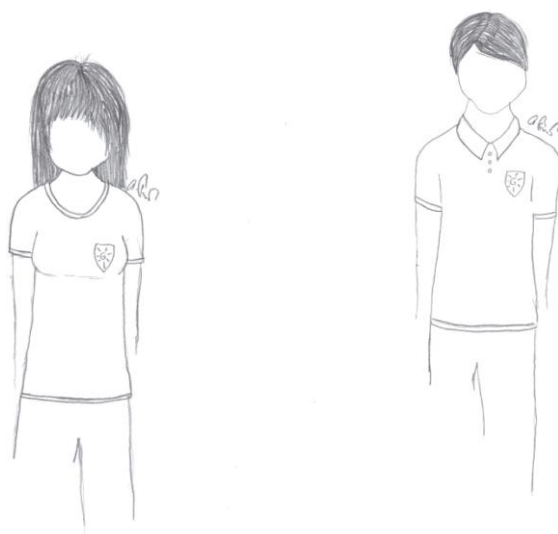
Pro by určitě bylo, že by se nikdo nemohl povyšovat nad ostatní kvůli oblečení. Vážně mě nic víc nenapadá.

Teď proti. Řekla bych, že nejsem jediná, kdo nesnáší sukně. Dál bychom se nejspíš neshodli na vzhledu, každý by si to představoval nějak jinak.

Takže říkám ano školním mikinám, svetrům a jsem i pro školní trika, ale bože ne uniformním sukním a kalhotám. To by prostě nešlo.

Nehledě na to, že by nejspíš byly z nekvalitního materiálu, aby nebyly tak drahé. Ne, to bych nesnesla už vůbec.

Tot' nejspíš vše. Můj názor.

Text: Jarka

Ilustrace: Anička

Lámání jazyka

-

dnes: SNY, JAK MOHOU POKRAČOVAT SNY

Sny jsou podivuhodná věc. Je to svět, který má svá vlastní pravidla. Neplatí v něm fyzikální zákony, občas v nich třeba dokážeme létat. Leckdy ani společenská pravidla, děláme v nich věci, které bychom ve skutečnosti nikdy neudělali, protože se prostě nedělají. A mají sny *vůbec* nějaká pravidla? Není to svět, kde je možné prostě *všechno*? Většinou si nepamätujeme sny celé, ale jen jejich zlomky. Zkusily jsme si v bdělém stavu dosnit, jak by ty zlomky snů mohly pokračovat...

- Hned co jsem zavřela oči, upadla jsem do spánku. Ve snu jsem se ocitla v jakési místnosti. Podle smyslového vnímání mi to přišlo jako místo našeho prvního setkání. Byla cítit vůně gumy prolínající se s pachem potu. Byly slyšet zvuky, jako by něco bouchalo o zem, a sem tam nějaký lidský hlas. Nic děsivého, obyčejná volejbalová hala. Chtěla jsem mrknout, ale bylo to jako zpomalený film, zavřela a otevřela jsem oči a ocitla se úplně jinde. Všude vířil červený prach, že se skoro nedalo dýchat, bylo silné horko, opět bylo cítit zápach potu a alkoholu. Místo, kde jsme se viděli podruhé. Potřetí jsem se na okamžik ocitla tam, kde jsme strávili jeden z posledních dní prázdnin. Jen písek a šílené horko. Na každém z těch míst byl on, ten, na koho nemůžu přestat myslet, ale zároveň se tam vždy objevil ten, kdo mi neustále kříží cestu. Poslední bylo místo, kde jsme se viděli naposledy. Zase tam byli oba, avšak tentokrát mi nikdo nic nepřekazil. Ta chvíle byla jako z nějakého trapného amerického filmu, zkrátka šla jsem a zakopla a spadla na něj - sice to v těch amerických filmech vypadá bůhvíjak romanticky, ale ve skutečnosti je to nehorázně trapné. Ale co, dotkla jsem se ho, to je zážitek na celý život. Až na to, že to byl jen sen.
- Šel vedle mě. S úsměvem, který začínám milovat. V bílém kabátě. Neuvěřitelně mu slušel. Bavili jsme se o tom, jak jsme "ho vypekli". Potom nastal polibek. Lehký, jednoduchý. Nic víc, nic míň.

Vkročila jsem do protějšího pokoje. Do JEHO pokoje. Seděl tam. Kolem něj knížky. Hromady knížek. Usmála jsem se. On taky.

